

»Tag jer i agt, hold jer vågne! For I ved ikke, når tiden er inde« (Mark. 13,33)

Døsighed og søvn

I lignelsen om de ti brudejomfruer siger vor Herre Jesus: »Og da brudgommen lod vente på sig, blev de alle døsige og faldt i søvn« (Matt.25,5).

Døsighed

Den døsige magter ikke ret meget. Han er halvt bevidstløs. Han hører nok, hvad der bliver sagt, men hører det alligevel ikke. Han ser også tingene omkring sig, men ligesom i en tåge.

Når en menighed er blevet åndelig døsigt, har det guddommelige ord mistet sin kraft. Det lyder nok – men kun som ord, ikke som kraft. Man hører det og hører det dog ikke.

Moderne og gudstjenesterne bliver ikke sammenkomster, hvor Gud *som en virkelighed* er til stede i vor Herre Jesus, skønt man citerer ordet om, at hvor to eller tre er forsamlede i Hans navn, vil han selv være midt iblandt dem.

Derfor afsvækkes Guds frygten, ansvarsbevidstheden og trangen til helliggørelse. Man kommer sammen for at have, hvad man kalder »et godt møde«.

Man nævner Jesu navn for let – man lader ikke Lyset fra Guds og Lammets trone afsløre den forfærdelige afstand, der er imellem ord og virkelighed i menighedens tilstand.

Venligheden hersker på bekostning af sandheden. Længselen efter fremgang i livet med Gud dør ud. Man mødes og bekræfter hinanden i middelmådigheden.

Men man tror da på Jesus. Man læser da hver dag i Bibelen. Man giver også sit bidrag til Guds riges arbejde.

Man er ikke opmærksom på, at man er havnet i lunkenheden, fordi man er blevet døsigt. I døsigheden kan ingen gøre noget af hele sit hjerte, al sin kraft og al sin beslutsomhed.

I døsigheden bliver alt af *relativ* betydning og det *absolutte*, der fordrer alt, fortoner sig i tågedisen.

Når alt er mere eller mindre relativt, får Guds vrede ingen virkelig betydning. Der er ikke noget at være bange for! Her er fred og ingen fare! Vi har det hyggeligt og rart her i menigheden! Vi har gode møder!

Frelsens herlighed

I en døsigt tilstand er der intet, der er herligt. Frelsen er blevet en ting iblandt så mange andre – ganske vist en god ting – en ting, man »selvfølgelig« har og er glad for!

Men den er ikke underfuld – og slet

ikke *et under!* Ligesom Guds vrede ikke er noget at være bange for, er frelsen heller ikke noget at være begejstret for.

Fortabelsens gru og frelsens herlighed er blevet borte i døsighedens tågedis.

Korsets ord eller ordet om korsset er udtømt for dets ydmygende og oprejsende kraft. Ingen bliver rystet i sit inderste – samvittighederne overbevises ikke om synd – man nikker bifaldende til, hvad der bliver sagt – det er jo et godt møde!

Man kalder Jesus for Herre – med læberne – men man er for døsigt til at dyrke Ham med hele sit hjerte!

Lidt efter lidt forvandles evangeliet til at blive et budskab, der sikrer os en beskyttelse her på jorden. Livet skal leves under sikre forhold. Økonomien skal hvile i sig selv. Alt skal gå pænt og velordnet til.

Begrebet *offer* forsvinder i realiteten.

Man mister evnen til hellig alvor og hellig glæde. Ingen har et sønderknust hjerte og en sønderbrudt ånd, thi hvem kan få det, når alt er relativt?

Guds Ånd er derfor borte som en virkelighed, thi Han bor kun i det høje og hellige og i den, der har en sønderbrudt ånd.

I stedet for er åndløsheden der. Den forvandler sandheden til nogle flokler – glæden til tomhed – og nikker bifaldende til middelmådigheden.

I åndløsheden og døsigheden er der ingen lidenskab, ingen nidkærhed – jo, man er lidenskabelig nidkær for sit eget ve og vel her på jorden! Så har Guds børn mistet højheden uden selv at vide det – uden at sørge derover! Det uværdige og undermålige trænger ind, alt det, der hører tidsånden til, men bedrøver Helligånden.

Menigheden bliver mere og mere sølle. Men da den afviser Guds vrede og Guds domme, bygger den intet værn op imod sit eget forfald.

Forførelserne

Forførelserne møder ingen energisk modstand. De melder deres ankomst, ikke som forførelser, men som fornyelser – og da menigheden meget gerne vil have fornyelse, blot den kan undgå ydmygelsen under Guds domme, er den rede til at lytte venligt og imødekomende til det »nye«.

Det »nye« er bl.a. at lade ungdommen komme mere til både i forkyndelse, i optræden, i lederskabet og i at sætte et »nyt« præg på vidnesbyrdet.

I døsigheden bæver man ikke ved tanken på, at den, der vandrer *efter egne el-*

ler tidens tanker, vandrer en *ond vej* (Esaj. 65,2). Alt er jo relativt – hvordan kan det da være ondt at følge nogle »gode«, »nye« ideer?

Enhver, der påstår det, er utålelig!

Så er døren åben for den uværdige sang, der bedrøver Den hellige Ånd.

Og for den underlødige forkyndelse, der trækker Guds ord ned fra dets højhed og herlighed.

Menigheden er ikke mere det folk, hvor Gud åbenbarer sig som DEN, HAN ER – det sted, hvor alt kød er stille for Den Herre, HERREN – det folk, der lever i en stadig fornyelse til ligedannelse med deres Skaber og Frelser og Herre.

Menigheden er ved at gøre sig selv ligegyldig, fordi den selv er blevet ligegyldig med Det Absolutte!

Den er rede til at aflægge et falsk vidnesbyrd!

Våg!

Herren siger ikke blot, at de alle blev døsige og faldt i søvn, men også: »Våg derfor, thi I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer« (Matt. 24,42).

Er der en mulighed for ikke at blive døsigt og falde i søvn? Ja, det er der, ellers ville Herren ikke sige: »Våg!«

Vor indstilling bør ikke være denne: Herren har selv sagt, at alle jomfruerne blev døsige og faldt i søvn – det kan ikke være anderledes!

Nej: »Våg!«

Det kan andre ikke gøre for dig. Det er du ene om. Du kommer uundgåeligt i et modsætningsforhold til dem, der ikke våger.

At våge er at kæmpe imod tidsånden. Det er at stå døsigheden imod, så den ikke får magt.

At våge betyder, at Den Absolutte og Det Absolutte, d.v.s. Gud og Hans vilje altid beholder den absolutte førsteplads.

Guds dom over dette og hint i mit liv afvises ikke – svækkes ikke af undskyldninger og bortforklaringer – men bevarer sin absolutte gyldighed.

Hans hellighed afsvækkes ikke.

Hans Nej er også mit Nej – Hans Ja også mit!

At våge fører os ind i stilheden for Hans åsyn.

At våge og at bede hører sammen.

Det er imidlertid ikke selvarbejde, men Åndens herredømme. Derfor kan man kun våge i frivillighed og dermed i overbevisningen om, at det lykkes.

Det er ikke et eksperiment, der kan

mislykkes, men troens væsen.

Den, der våger, kan ikke indpasses i det gængse menighedsliv med al dets relativitet og kødelige foretagsomhed – men han finder altid andre, der våger – der er et åndeligt fællesskab i årvågenheden og fornøjelsen, som ingen skal have magten

over uden Ånden selv.

Det vil vi hjælpe hinanden til allerede nu – og også på *Nyborg Strand* under vort stævne der.

»Våg derfor! thi I ved ikke, når husets Herre kommer, om det bliver ved aften eller ved midnat eller ved hanegal eller ved

daggy. Lad Ham ikke finde jer sovende, når Han pludselig kommer! Hvad jeg siger til jer, det siger jeg til alle: våg« (Mark. 13,35-37).

Tak, Herre, at du med dit ord vækker os! Tillad aldrig, at vi bliver døsig og falder i søvn!

Daniel contra døsigthed

Daniel var som verdensrigets øverste embedsmand travlt optaget med arbejde fra morgen til aften.

Ingen, der arbejder hårdt, kan undgå at blive legemlig træt. Daniel lærer os, at legemlig træthed ikke behøver at føre til *åndelig døsigthed og søvn*.

Guds ord viser os, at »der var en ypperlig Ånd i Daniel« (kap. 6,4). Det var i denne Ånd, han udførte sit store arbejde. Han gjorde sig med andre ord afhængig af Gud i sin daglige gerning med alle dens problemer, afgørelser og vanskeligheder.

Guds børn må ikke adskille deres daglige arbejde fra deres »åndelige« gerning. Gør de det, begynder døsigtheden straks. Deres gerning på arbejdspladsen er Guds hjælp til at holde dem vågne. Derfor lader Gud ofte sine børn få et arbejde, der kræver mere, end de synes, de kan klare. Gør de sig afhængige af Hans mægtige Ånd med al dens visdom og kraft, vil de alligevel løse deres opgaver – og de vil, selvom de er så trætte, at de har opbrugt al deres kraft, opleve, at de ikke bliver døsig, men tværtimod får indre forfriskelser, der fornyer deres åndelige liv med Herren og hindrer dem i at gå i stå.

Om Daniel står der, at man ikke kunne finde nogen brøde eller brist ved hans embedsførelse, fordi han var tro, og der ingen efterladenhed eller brist var at finde hos ham (kap. 6,5).

Således aflagde han vidnesbyrdet om sig selv: han var Herrens tjener i sin gerning som kongens tjener og embedsmand.

Årvågenheden

Hans åndelige årvågenhed kommer til udtryk i de enkle ord: »...i hans første regeringsår lagde jeg, Daniel i Skrifterne mærke til det åremål, i hvilket Jerusalem efter HERRENS ord til profeten Jeremias skulle ligge i grus, halvfjerdsindstyve år« (kap. 9,2).

Han læste altså, trods sit store arbejde og det vældige arbejdspress, Guds ord *med årvågenhed og koncentration*. Derfor lagde han mærke til, hvad de døsig ikke lagde mærke til – jo, de læste det nok – men det gjorde ikke noget skelsættende indtryk på dem – de læste jo sådan, som de nu kunne – det krævede ikke overmåde me-

get af dem at læse – de havde god tid der til – de havde aldrig vænnet sig til, at livet krævede noget overordentligt af dem – det gik dem faktisk godt her i Babylon! Og mere forlangte de ikke af tilværelsen!

De døsig var slet ikke opmærksomme på, at nu stod Guds folk ved et afgørende vendepunkt – nu skulle det allerstørste ske: de skulle vende hjem til deres land!

Jerusalem skulle genopbygges. Tempellet skulle atter rejses!

Men der var en hårdtarbejdende mand, der så det, fordi hans hårde arbejde hjalp ham til at holde døsigtheden og den kødelige tilfredshed med tilværelsen på afstand af sig.

Der var en mand, der var rede, fordi han hele tiden havde holdt sig rede, takket være de store krav, der blev stillet til ham.

Bønnen

Den store daglige arbejdsbyrde var ikke nogen hindring for Daniels skjulte tjeneste: hans *forbøn, påkaldelse, anrøb* og *taksigelse*.

Tre gange om dagen gav han sig tid til at bede og prise sin Gud (kap. 6,11).

Således underordnede han alt under Gud, den Almægtige.

Hans arbejde blev ikke forsømt herved – det blev gjort bedre.

Han samlede ny kraft, medens han bad.

Han satte således forbindelsen med Gud forud for alt andet. Han levede Gud nær, og det var hans lykke!

Døsigtheden fik aldrig tag i ham. Der kan ikke herske tvivl om, at Daniel ofte har været meget træt. Alligevel slog trætheden aldrig over i åndelig døsigthed og søvn.

Han var rede, da Guds time til at gribe ind var kommet. Han var også rede til at lide. Skønt han var kommet så højt til tops i samfundet som nogen, fik denne verden ham aldrig i sin magt. Han havde et højere mål end succes her på jorden; derfor faldt han ikke for fristelsen til vellevned, skønt han havde alle midlerne dertil. Derfor blev han ikke blødagtig. Han holdt sit legeme i ave, så døsigtheden ikke via blødagtighed sneg sig ind på ham.

Han kunne nyde lækre spiser, men han

kunne også frivilligt give afkald derpå (kap. 10,3); han kunne altså ligesom *Paulus* have overflod, og han kunne lide mangel. Den, der kan det, er virkeligt fri og bliver ikke en slave af nogen ting; han bliver aldrig døsig; dertil er han for stærk og mandig.

Vidnesbyrdet

Daniel holdt aldrig en prædiken. Men hele hans liv vidnede. Det er tvivlsomt, om han havde tid til at gå til møder. Mon ikke han havde for meget andet at tage vare på i sit høje embede?

Man kan blive døsig af at gå til møder.

Hårdt arbejde, kombineret med troskab imod Herren, værnede Daniel imod at blive trivielt, træt, døsig og middelmådig. Han var rede til at aflægge regnskab hver dag. Den, der er det, er altid rede til at møde Herren.

Nu regnes han iblandt *profeterne* – og det, skønt han aldrig trådte frem som Ordets forkynder!

Han regnes endda iblandt de fire »store« profeter! Hans liv taler uimodsigeligt stærkt og overbevisende og er et sammenhængende vidnesbyrd om, hvad det vil sige *at tjene Herren*. Lad os, inden vi slutter, atter betragte Daniel, medens han sidder ved skrivebordet med en stabel af dokumenter foran sig – regnskaber – indberetninger – ansøgninger – klager – forslag til det ene og det andet – det er blevet sent hen på aftenen – der sidder en af de fire store profeter og slider i det – han er ikke færdig endnu – der ligger adskillige sager, han skal gøre færdige – er det Herrens tjener – er det en af de fire store profeter – burde han ikke have et helt anderledes »åndeligt« arbejde?

Du ved ikke, hvad du taler om! Se ham så rejse sig, gå op i sin stue på taget med vinduerne åbne imod *Jerusalem!* Se ham knæle ned i bøn og lovprisning!

Så rejser han sig og går tilbage til aktstykkerne på skrivebordet og fortsætter til langt ud på natten!

Træt, men ikke døsig. »Lykkeligst at hvile på en fuldendte gerning!« Sådan sang *Ingemann*. Det ville Daniel sige *Amen* til.